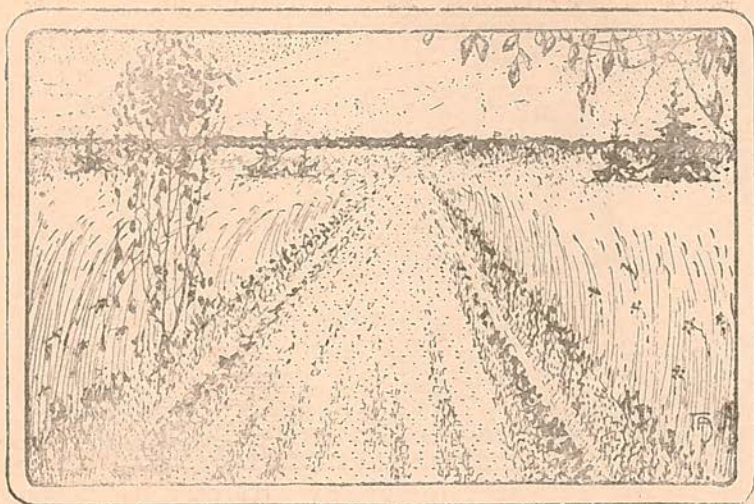

ЕСЕНЬ.

I.

Измина се хубавото лѣто съ яснитѣ и топли дни. Настана сивата и дъжделива есенъ. Често днитѣ изглеждатъ на привечерь. По цѣли дни хубавото сине небе е покрито съ гъсти облаци и не пропускатъ слънчевъ лжчъ да проникне до земята. На улицитѣ е влажно, мокро и хладно. Подухва вѣтъръ, разклаща дърветата и листата падатъ, падатъ по мократа земя. Завчасъ вѣтърътъ ги грабне и завие по земята, подгони ги, поспре се и пакъ залудува. Отъ сухитѣ вѣйки на дърветата често пжти капи роса, то сѣкашъ сж сълзи на отлетѣлото топло свѣтло лѣто. А така е днесъ, утрѣ, така ще бжде и занепрѣдъ. Не се чува вече веселото пѣене на пойнитѣ птици; лѣстовичката не чурулика при гнѣздото си подъ покрива и сивото врабче се е скрило на завѣтъ, мълчи и кротува. Сегизъ-тогизъ подхвъркне къмъ кжщи, порови изъ градината съ яката си човка и шомъ завѣе вѣтърътъ и раздуха перошинката му, леко отлита и се крие отъ студа. Тамъ пакъ подъ хамбаря пѣтелътъ събралъ кокошкитѣ, седи и мисли за хубавитѣ и весели лѣтни разходки. Отиде си топлото и хубаво лѣто, веселото и пълно съ радостъ и щастие за дѣцата лѣто!...

Дѣцата се прибрали въ стаитѣ, отворили книжки, четатъ си разни приказници и пѣснички, слушатъ разказитѣ на по-старитѣ си братя и сестри. Тѣ рѣдко излизатъ на улицата. Тамъ сега не е тъй весело и приятно. Тжжно е да се гледа какъ умира природата, тежко се приема хладната и прощална цѣлувка.

II.

На село есенъта е още по-тжжна и тежка.